

Stavim: na Otoku vinskem
 doživimo večje čudo
 kakor Lukian s svojim spremstvom,
 ki napil se je prehúdo.
 Mi si bomo kratkomalo
 ótok okupirali
 in pri Društvu narodov
 brž ga registrirali.

In potem? Potem začeli
 bi z eksportom na debelo
 in bi s samim suhim zlatom
 tlakovali vso deželo...

In tako bi se zgodilo
 prvič v naši zgodovini:
 bi Slovenci bilí êno,
 srečni v novi domovini! —«

Družba dvignila je čaše,
 samo eden se ni ganil —
 pač, v izvajanj teh sladkost
 kapljo je pelina kanil:

»Do nadaljnjega, gospôda!
 Ne bi svobode prestali,
 kmalu bi v laseh bilí si
 in otok — prodali!...«

JOŽA LOVRENČIČ

ČUDEŽ ŽIVLJENJA

V tišini, ki je do obupa težka,
 mi od nekód v srcé pozvanja,
 ko da nedelja je in v cerkvi
 je ta trenutek čas povzdigovanja.

O moje misli, moja hrepenenja,
v trpljenju molka plašne ptice,
poslušajte, ali vas Bog ne kliče
v goreči grm ljubezni in resnice?

V tišino so ušesa se odprla,
zdaj slišim zarij večna pota
in vse je trikrat svete pesmi polno,
vse jo živi iz Sabaota...

Blagoslovljêna ura razodetja —
od zemlje k nebu svetla lestva
se pne in božji angeli po nji
pojó mi v srečo blaženih kraljestva.

FRANCE BEVK

OČE

Tisti večer — bila je pomladna nedelja — se je Polajnar razdražen vračal iz krčme. Noge so se mu čudno zapletale, a vendar ni bil pijan, saj je bil vino komaj utegnil pokusiti, ko so mu neka namigavanja od vseh strani začela leteti na ušesa. Sprva se ni zmenil zanja, ni jih razumel; bil je dobre volje in se mu niti najmanjša zlà misel ni dotaknila srca. Nazadnje pa se je le zavedel in napeto poslušnil. Ali se to res njega tiče?

Krivec, s katerim sta si bila zaradi nekega laza že več let v laseh, je bil ta večer najglasnejši; ni mogel zadrževati svojega žolča, ki mu je prekipeval od vinjenosti. Tam je sedel, na drugem koncu mize, ves črn v obraz, žvečil cigaro in ga prebadal s strupenim pogledom. Govoril je nerazločno, rezljajoče, ker mu je jezik utekal skozi škrbino zob. Ali je res, da ženi Ferjana? Polajnar bi mu bil najrajši odgovoril osorno, nevljudno: In če bi bilo to tudi res, kaj komu mar? Pa se je zadrževal zaradi sosedov. »Jaz za to nič ne vem,« je dejal. Ni vedel, kaj tiči za tem, ni ga obhajala niti najrahljša slutnja. Pogovor je poizkusil navrniti v drugo smer, omenil je seno, ki je poskočilo v ceni. Toda Krivec, kakor da ga je ta dan obsedel vrag, ni miroval. Kaj bo tajil in se delal, kakor da ne ve, kaj se godi v njegovi hiši, ko pa o tem govori že vsa vas. In pri tem je mežikal kot satan in svaljkal cigaro med prsti. Polajnar ga je divje pogledal. Kam Krivec